

1 Σεπτεμβρίου 2016

Τι θέλω να θυμάσαι από μένα όταν μεγαλώσεις

/ [Επιστήμες](#), [Τέχνες](#) & [Πολιτισμός](#)

μυρωδιά, λένε, είναι μνήμη, το ίδιο και η γεύση, το ίδιο και ένα τραγούδι, ένας ήχος. Και έτσι είναι. **Κάπως έτσι θέλω να με θυμάσαι όταν μεγαλώσεις.** Δεν με νοιάζει να αναμασάς τσιτάτα και συμβουλές που σου έδωσα κάποτε. Θα βρεις δικούς σου κανόνες, θα δοκιμάσεις στο χρόνο όλα όσα σου έχω πει. Άλλα θα τα πετάξεις, και άλλα θα τα κρατήσεις. Αλλά αυτό δεν θα είμαι εγώ. Θα είσαι εσύ, που απλά τα χρησιμοποίησες με τον δικό σου τρόπο.

Εγώ θέλω να είμαι εικόνες, και μυρωδιές και φαγητά και κακαρίσματα κάτω από τα σκεπάσματα. Θέλω να είμαι γαργαλητά μέχρι να σου κοπεί η αναπνοή και να φωνάξεις «έλεος» για να σταματήσω, να είμαι «κούκου τσα» πίσω από τοίχους και έπιπλα, η υδατική που βάζω πριν πάω για ύπνο και κάθε φορά που την μυρίζεις κάνεις **«αχ αυτό μυρίζει μαμά»**. Θέλω να είμαι καμένα κουλουράκια στο φούρνο, πετυχημένα τυροπιτάκια, αυτοσχέδιες τούρτες γενεθλίων με μπόλικά «σκουληκάκια» σοκολάτας από πάνω. Να είμαι η μοναδική τόσο παράφωνη και μπάσα φωνή στα γενέθλιά σου και όλες εκείνες, οι αστείες, οι βροντερές, οι ψηλές που έκανα όταν σου διάβαζα παραμύθια.

Αυτά που θέλω να θυμάσαι είναι **μια οικογένεια σαν ανοιχτό όστρακο**, τη δική μας, ένα σπίτι ζωντανό, με μια γόνιμη ακαταστασία, αυτή των ανθρώπων που δημιουργούν, ζωγραφίζουν, παίζουν, αράζουν και δεν κάνουν εκπτώσεις στις στιγμές τους, στην ίδια τη ζωή για να παραμείνει το πάτωμα γυαλιστερό και οι ξύλινες επιφάνειες λείες. Με πεταμένα βιβλία στο πάτωμα, ανακατεμένα με παιχνίδια, μια κάλτσα που έχασε το ταίρι της για πάντα και άπλυτα μπολ από κορνφλεκς στο νεροχύτη.

Δεν θέλω να λες η μάνα μου «θυσιάστηκε» για μένα, γιατί δεν το έκανα ποτέ. Κάθε στιγμή που ήμουν μαζί σου δεν έκλεβε τίποτε από την ανεξαρτησία μου, ήταν επιλογή μου. Κρατούσα χώρο για τον εαυτό μου όταν κοιμόσουν, έλειπες στο σχολείο ή για διακοπές στους παππούδες, αλλά και όταν ήμασταν μαζί, στον ίδιο χώρο, κάνοντας διαφορετικά πράγματα.

Θέλω να με θυμάσαι δίπλα σου όποτε με χρειάστηκες, όπως εκείνο το βράδυ που χώρισες και οδήγησα σαν τρελή μέσα στη νύχτα Αθήνα Κομοτηνή (που σπούδαζες) δεν ξέρω κι εγώ πόσες ώρες για να βρεθώ δίπλα σου, να σου κάνω μια αγκαλιά μόνο και να σιωπήσω στον πόνο σου. Γιατί ήξερα πως οι πρώτοι έρωτες καταλήγουν στο παράδεισο, αφού πρώτα περάσουν από την κόλαση.

Δεν θέλω να ξεχάσεις τους καυγάδες μας, **τα «όχι» μου**, τις μέρες που μου φώναξες ότι με μισείς γιατί δεν σε καταλαβαίνω, γιατί όλες αυτές οι στιγμές τελικά μας πήγαν πιο μπροστά. Γιατί κι εσύ σήμερα κατάλαβες ότι τα όρια ήταν ένδειξη αγάπης, αλλά κι εγώ νιώθω ήρεμη που δεν σου χαρίστηκα σε πολλά, **όσο κι αν μέσα μου το μόνο που ήθελα ήταν να σου λέω μόνο «ναι σε όλα».**

Κι αν δεν θυμάσαι τίποτα από όλα αυτά που εγώ θέλω, ας θυμάσαι αυτό: **Πως το μόνο όνειρο που έκανα για σένα ήταν να είσαι ευτυχισμένη και γελαστή.** Τα υπόλοιπα όνειρα, για το τι θα γίνεις και τι θα κάνεις στη ζωή σου τα άφησα σε σένα, γιατί εσύ και μόνο εσύ ξέρεις καλύτερα απ' όλους τι σου γεμίζει την ψυχή.

Γράφει η Αποστολία Καζάζη

Πηγή: themamagers.gr